

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 9751

гр. София, 05.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в закрито заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20231110154898 по описа за 2023 година

С определение, постановено в проведено на 19.02.2024 г. открито съдебно заседание по делото, съдът е прекратил производството по гр. д. № 54898/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

С молба от 21.02.2024 г., подадена от името на Д. Л. П., е направено искане за допълване на определението, постановено в проведено на 19.02.2024 г. открито съдебно заседание по делото, с което съдът е прекратил производството по гр. д. № 54898/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разноските, като в полза на Д. Л. П., бъдат присъдени разноски в производството за адвокатско възнаграждение в размер на 1200,00 лева.

В законоустановения срок от името на насрещните страни в производството А. Т. С. и Я. Л. П., е депозирано становище по направеното с молбата от 21.02.2024 г., подадена от името на Д. Л. П., искане. В становището се излагат съображения за недопустимост на искането. Сочи се, че искането не е редовно и следва да бъде оставено без движение. Поддържа се, че списък по чл. 80 ГПК не е представен, респективно, че за ответната страна е преклудирана възможността да иска допълване на определението, постановено в проведено на 19.02.2024 г. открито съдебно заседание по делото, с което съдът е прекратил производството по гр. д. № 54898/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разноските. Моли се същото да бъде оставено без разглеждане.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Производството по чл. 248 ГПК не е самостоятелно производство, а е продължение на делото по повод дължимостта и размера на направените от страните разноски в съответната инстанция. То е способ за защита срещу неправилно присъждане на разноски – чрез допълването на съдебния акт, когато те не са присъдени или чрез неговото изменение, когато са неправилно определени, без да се обжалва по същество съдебния акт (в този смисъл Определение № 627/18.08.2014 г. по ч.гр.д. № 696/2014 г., Г. К., III Г. О. на ВКС; Определение № 114/20.05.2016 г. по ч.гр.д. № 1847/2016 г., Г.К., II Г. О.

на ВКС; Определение № 196/12.06.2015 г. по гр.д. № 9/2015 г., Г. К., I Г. О. на ВКС).

В този смисъл и доколкото по делото не е налично произнасяне по разпределение на отговорността за разноси в производството по гр.д. № 54898/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, настоящият съдебен състав намира, че е сезиран с искане за допълване на определението в частта за разноските. Искането е допустимо /направено е в законоустановения за това срок и от легитимирана страна/, респективно, следва да бъде разгледано по същество. Възражението, направено от името на А. Т. С. и Я. Л. П., че списък по чл. 80 ГПК не е представен по делото, респективно, че е преклудирана възможността да се иска допълване на прекратителното определение, в частта за разноските, е неоснователно. Според чл. 80 ГПК страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай, тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Следователно представянето на списък по чл.80 ГПК е процесуална предпоставка от кръга на абсолютните за развитие на производството по изменение на решението в частта му за разноските. Този списък съдържа изброяване на всички разходи, които страната е направила и които счита, че следва да ѝ бъдат присъдени, поради което няма пречки да бъде инкорпориран, както в исковата молба, така и в жалбата като част от нея, ако страната счита, че направените към този момент разноси изчерпват разходите ѝ по водене на делото. Съгласно задължителните за съдилищата тълкувателни разрешения, обективирани в т. 8 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, допълване на съдебното решение, като способ за неговото поправяне се предприема, когато то не съдържа произнасяне по целия въведен спорен предмет. Съдът дължи произнасяне по всички искове, с които е сезиран, в определенияте от ищеца рамки. Този способ за промяна на решението е уреден в чл. 250 ГПК. Претенцията за разноси, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноси не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася, само, след като бъде сезиран. В чл. 248, ал. 1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските. Следователно текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноси, установени като изключение от правилото на чл. 246 ГПК. Аналогично на чл. 250 ГПК, първата хипотеза на чл. 248, ал.1 ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноси. Разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Уредена като изключение от принципа, въведен с чл. 246 ГПК, тази непълнота може да бъде отстранена, без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Пропускът на съда да се произнесе по своевременно направеното от страната искане за разноси не се

преклюдират при липса на представен списък по чл. 80 ГПК, поради което и представянето на списък на разноските не е предпоставка за реализиране на допълване на решението в тази му част. При втората хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК, след като съдът е определил дължимите разноски, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне, а за изменение в размера на вече присъденото. По тази причина и правната последица, установена с чл. 80, изр. 2 ГПК, настъпва само по отношение на изменението на решението в частта му за разноските, а не по отношение на неговото допълване.

По общото правило на чл. 78 ГПК присъждането на разноски на страните се основава на вината на противната страна, която с поведението си е предизвикала предявяване на иска или защитни действия срещу неоснователно предявен срещу нея иск. Следователно, логиката на закона е, че разноски винаги се дължат, когато неправомерно е засегната чужда правна сфера, като задължението за заплащането им е задължение за заплащане на понесените от съответната страна вреди.

Съгласно чл. 78, ал. 4 ГПК, ответникът има право на разноски и при прекратяване на делото.

В конкретния случай, съдът намира, че по аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 4 ГПК ответникът Д. Л. П. има право на разноски в настоящото производство на общо основание.

От страна на Д. Л. П. своевременно е направено искане за присъждане на разноски в настоящото производство, като са представени и доказателства за извършването на такива, а именно за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1200,00 лева.

Съдът намира, че доколкото от страна на процесуалните представители на Д. Л. П. са извършени единствено действия по депозиране на отговор на исковата молба, то претендираното възнаграждение е прекомерно.

Същевременно, обаче, от страна на А. Т. С. и Я. Л. П. не е направено възражение за прекомерност на претендираното от Д. Л. П. адвокатско възнаграждение в настоящото производство, поради което и съдът не може служебно да намали претендираното възнаграждение, макар да го намира за прекомерно.

Предвид горното в полза на Д. Л. П. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в настоящото производство в размер на 1200,00 лева.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА определението, постановено в проведено на 19.02.2024 г.

открито съдебно заседание по делото, с което съдът е прекратил производството по гр. д. № 54898/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта за разноските, в частта за разноските, **КАТО:**

ОСЪЖДА А. Т. С., ЕГН ***** и Я. Л. П., ЕГН ***** да заплатят в полза на Д. Л. П., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, сумата от **1200,00 лева**, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 54898/2023 г. по описа на Софийски районен съд, II ГО, 160 състав.

Определението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____